

Mutluluk Dükkanı

– AhmetZeytinci · 08 Nisan 2026

Sokakta gezerken gördüm tabelasını. Tabelasında Mutluluk Dükkanı yazıyordu kocaman harflerle. Şaşırmıştım gerçekten. Böyle bir isimde dükkana ilk defa rastlıyordum. Neler satıyorlardı acaba? Kafamdaki soru işaretlerini yok etmenin bir tek yolu vardı, hızlıca içeriye girmek. Hızlı adımlarla içeriye girdim. Büyükçe bir dükkan, tahmin ettiğimden de büyük hem de. Her tarafta renkli renkli ışıklar.

Kapıdan girince hemen sizi bir yazı karşılıyor "SENDE MUTLULUĞUN RESMİNİ YAPABİLİRSİN HEMDE ABİDİN OLMADAN." Bu yazıyı görünce hemen kafamda şimşekler çaktı. "Yok dedim içimden, yok artık, yahu ben ortaokul da resim dersinden ikmale kalmış bir adamım, nasıl resim yapayım." Tam o sırada nereden geldiği belli olmayan bir ses duyuldu "Mutlu olmayı hak etmen lazım. Canı gönülden de istemen lazım mutluluğu, işte o zaman mutluluğa doğru adım atmış olursun. Sevmen lazım bütün yaratılmışları Yaradan ile beraber. Mutluluğun resmini sende yaparsın. Maddeler geçici mutluluk verir insana oysa ki senin birde manevi tarafın var, onu harekete geçir." İçimden geçenleri adeta düşüncelerimi okuyarak bilmişti...

Biraz ilerleyince ufacık dar bir alanda çocuklar gördüm, hemen gittim yanlarına ufak bir selamdan sonra aralarına girdim... Saklambaç oynuyorlarmış, çocuklardan birisi "Ebe olup sayar mısın amca?" dedi... Saymam mı, hem de kaç kade istiyorsanız, elli yüz beş yüz... Elliye kadar say yeter, dedi birisi... Kırksekiz, kırkdokuz eliiiiii! Baktım ortalarda kimseler yok gibi görünüyor. İşte orada bir sarı saçlı gördüm, sobeeeeeeee Tuğçe çık bakalım. Dolaşıyorum teker teker, aha biri daha Meteeeeee çık bakalım... Hep bir ağızdan bağırmağa başladılar "Çanak çömlek patladiiiiiiii çanak çömlek patladiiiiiiiiii!" Hayret, bizim zamanımızda da çanak çömlek patlardı, biz çocukken... Neyse ki biraz hazırlıklıydım cebimdeki çikolata ve sakızlardan çocuklara ikişer üçer dağıttım... Gözlerinde ki mutluluk pırıltıları her şeye değdi...

Büyük bir alana geldim, dükkanın içinde, baktım birbirini aşkla seven insanlar. Duvarda kocaman bir yazı "Gözlerden kalbe giden yollar vardır o nedenle birbirini seven insanların gözlerinin içine içine bakması mecburidir." Kimisi el ele tutuşmuş, kimisi diz dize yan yanalar ama ondanda önemlisi göz gözeler... Tabi o nedenle mutlulukları da gözlerinden okunuyor, bu da insana bayağı bir dokunuyor, hem ruhuna hem de yüreğine... Sonra yine yakın bir duvarda başka bir yazı "Siz siz olun gözlerine bakacak birini bulduysanız sakın kaybetmeyin."

Bu dükkanın içinde kocaman kocaman yerler var. Baktım teyzeler ve amcalar bir bankın üzerine oturmuşlar kimisi örgü örüyor, kimisi sohbet ediyor dertleşiyorlar... İki tane amcanın ortasına oturdum "Anlatın bakalım amcalarım" dedim... Birisi bana "Ne anlatalım evladım hayatın tadını çıkartmaya sevmeye sevlmeye biraz da saygı görmeye ihtiyacımız var." dedi... Onlar her zaman bizim başımızın

tacıydı. Döndüm "Biz de sizin yaşlarınıza geldiğimizde inşallah saygı görürüz." dedim. Bir amca bana "Sen gösterdiysen büyüklerine sen de görürsün merak etme." dedi...

O kadar büyük bir alan ki dükkan, içinde araba ile bile gezilir... Biraz ilerleyince karşıma iki tane palyaço çıktı. Komiklikler yapmaya başladılar, baktılar gülmüyorum biraz sitem ettiler... Palyaçolara döndüm "Siz eskiden sirklerde insanları güldürür eğlendirir mutlu ederiniz ne oldu size dedim?" İki de birbirinin gözlerinin içine bakarak döndüler bana "Sorma birader sorma iki binli yıllardan sonra öyle siyasetçiler çıktı ki piyasaya bizim pabuçlarımız dama atıldı, ekmeğimizden olduk, şimdi millet sadece siyasetçilere gülüyor da başka bir şeye gülmüyor. Baksana seni bile azıcık da olsa güldüremedik." Haklılar mıydı?